

bageholdelsesret af $\frac{3}{4}$ kg om Efteraaret dreje sig om noget meget betydeligt. Der er ca. 76 000 Faareholdere her i Landet, og man kan neppe regne med mindre end 5 Individer til hver Husstand, det bliver altsaa 380 000 Individer, og naar der gives dem Tilbageholdelsesret af $\frac{3}{4}$ kg til hver, giver det 285 000 kg. Men da hele Produktionen af Faareuld om Efteraaret nu altsaa er 300 000 kg, vil der kun blive 15 t Efteraarsuld af Faarene at aflevere til Uldcentralen, og det er et saa lille Kvantum, at den hele Ordning (vil blive ret værdiløs, hvis man ikke kunde vente at faa mere. Hertil kommer saa den Uldmængde, der kommer af Lammene; hvor meget det kan blive, er ikke let at afgøre, jeg tør ikke sige noget bestemt derom, men det er givet, at jo større Tilbageholdelsesretten er, des mindre bliver den Mængde Uld, der bliver at aflevere, og hvis Tilbageholdelsesretten bliver udvidet til $\frac{3}{4}$ kg, bliver Afleveringsmængden meget ringere, end Tekstifabrikkerne regner med, og saa ringe, at det, som sagt, vil blive meget vanskeligt at skaffe den nødvendige Uld til Veje for at holde Produktionen i Gang til blot det nødvendige.

Om de enkelte Paragraffer i det Lovforslag, Flertallet fremsætter som Ændringsforslag til det af Indenrigsministeren fremsatte Lovforslag, skal jeg blot sige nogle faa Ord. Ved en Gennemgang af Ændringsforslagene vil ærede Medlemmer finde, at bortset fra Uoverensstemmelserne om de to Hovedpunkter i §§ 1 og 7 er der ikke større Uoverensstemmelser, og det Lovforslag, som Flertallet fremsætter, er i væsentlig Grad i Overensstemmelse med de indenrigsministerielle Bekendtgørelser af 11. og 31. Maj 1918, henholdsvis om Maksimalpriser paa Uld og om Handelen med Uld. Efter § 1, saaledes som vi foreslaar den, skal enhver Producent af dansk Uld, af hvad Art nævnes kan — eventuelt gennem Mellemandler —, tilbyde Ulden til den i Indenrigsministeriets Bekendtgørelse af 31. Maj 1918 autoriserede Uldcentral, som skal overtage Ulden til de i nærværende Lov fastsatte Priser, altsaa de Maksimalpriser, der er gældende, og som fremdeles vil blive gældende, naar Lovforslaget er vedtaget. I § 1, 2det Stykke, gøres der Rede for Tilbageholdelsesretten. Uanset Bestemmelserne i § 1, 1ste Stykke, kan Uldproducenten til egen Anvendelse og til eventuel maskinmæssig Forarbejdning forbeholde sig $\frac{1}{4}$ kg af Foraarsulden og $\frac{1}{2}$ kg af Efteraarsulden for hvert til hans

Husstand hørende virkeligt Familiemedlem, dog saaledes, at Producenten kan tilbageholde Ulden af 1 Faar. Den Mand, der kun har 1 Faar, behøver altsaa ikke at aflevere nogen Uld. Det vilde i mange Tilfælde være ret illusorisk at kræve Uldaflevering af en Mand, der kun har 1 Faar, muligvis vilde der kun blive Tale om at aflevere en ringe Brøkdæl af 1 kg Uld. Enhver, der i øvrigt er i Besiddelse af dansk Uld, skal til de i nærværende Lov fastsatte Priser tilbyde den til Uldcentralen, og denne er da pligtig til at overtage den. Der er altsaa for Producenterne en Forpligtelse til at aflevere Ulden og for Centralen til at modtage den. Og den, der i øvrigt ligger inde med Uld, skal ligeledes tilbyde den og Centralen overtage den til de Priser, der er fastsatte i Lovforslaget. Uldcentralen overtager Fordelingen af den i Henhold til Paragraffen overtagne Uld efter Regler, som godkendes af Indenrigsministeren efter Indstilling af Uldnævnet. Ved Fordelingen skal der tages Hensyn til de Virksomheder, der tidligere fortrinsvis har anvendt dansk Uld. Nogen nøjagtig Statistik over, hvorledes denne Anvendelse af dansk Uld i det hele taget har været, haves ikke, men Tekstifabrikkerne har dog nogen Oversigt over Anvendelsen. For 1913 har Forholdet været dette, at der passerede 1 200 t Uld igennem de forskellige Fabrikker, store og smaa. Deraf forarbejdedes de 4—500 t i de store Virksomheder, et lignende Kvantum i de mindre, og Resten udførtes, hovedsagelig til Sverige og Holland.

I § 2 bestemmes det, at ingen maa købe eller modtage dansk Uld uden gennem Uldcentralen, der altsaa faar en Monopolstilling. Undtaget herfra er dog den private Producent, der selvfølgelig i Overensstemmelse med, hvad der staar i § 1, kan lade sin Uld forarbejde ogsaa paa Fabrikkerne; men udover den Uld, man har Tilbageholdelsesret til, kan ingen Uld afleveres til eller modtages af nogen Fabrik eller andetsteds.

I § 3 bestemmes de Priser, der skal betales for Ulden. Det er nøjagtig de samme Priser, som nu er gældende i Henhold til Indenrigsministeriets Bekendtgørelse af 11. Maj 1918. I § 4 er anført de Priser, der skal betales for den Uld, der er leveret fra Garverierne. Ogsaa disse Priser er i Overensstemmelse med de hidtil gældende Maksimalpriser i Henhold til den nævnte Bekendtgørelse.

I § 5 er der givet Rum for en Mellemandleravance og for en Avance til